

HUMOR

Af Carsten Ploug Olsen

Hvis skyld er det?

Her forleden aften mens døningerne fra min seneste succesoplevelse; jeg havde forsøgt at løse avisens daglige kryds- og tværs, og havde endelig knækket følgende gåde: Hvilken kendt højhed har fødselsdag d. 11. juni - det viste sig at være prins Henrik og ikke, som jeg først troede, Fanden; altså mens jubelen langsomt lagde sig, og jeg lå i min seng og skulle sove, meldte følgende spørgsmål sig pludselig med frygtelig styrke: Hvis skyld er det?

Jeg var straks klar over: Det er ikke min! Men hvem står bag? Hvem er kort sagt bagmanden, eller med andre ord: Hvem trækker i trådene? I et poetisk øjeblik (mens jeg lå og forsøgte at sove) tænkte jeg: Livet er som et spil kort: Det gælder om at hive stikkene hjem og undgå SortePer. Men (min poetiske vision fortsatte) menneskene synes at have fået en hånd med lutter SortePer.

Altså: Hvis skyld er det? Og som sagt: Det kan ikke diskuteres, at det ikke er min. Det er ikke til debat. Det er hævet over al diskussion, og jeg kan til alle tider dokumentere min uskyld. Hvis du vil have bilagene, så send et anbefalet brev til adressen:

Jens Jensen, Tjirtskijnaja Gade, 5001. sal, til højre og midt for (lige ved siden af affaldsskakten - der står "velkommen" på måtten - på døren hænger der lidt rester af julepynt (lidt kravlenisser og lidt engle og basuner) - det er i et socialt boligbyggeri, hvor jeg har fået lov til at bo, selv om der er nogle, der mener, at jeg er temmelig asocial) , jeg har lige glemt hvad byen hedder, men i centrum (populært kaldet "torvet" eller "city") står der en statue af en kendt digter, som jeg imidlertid aldrig har mødt - han ser bøs ud, men ligner en, der ved, hvad han vil - du kender ham sikkert; som jeg har forstået det er det ham med "Telefonbogen" (der vist er blevet en klassiker - jeg er ikke så dannet), "Liste over dårlige betalere" (en krimi) og andre efter sigende udødelige værker - kort sagt en alsidig herre - nå, nu ved du sikkert hvem jeg mener - altså i denne by bor jeg, og dertil bør al post (til mig) stiles.

Men altså: Hvis skyld er det? Spørgsmålet rungede i mit hoved, indtil et nyt meldte sig, næsten samtidigt: Hvad skal straffen være? Her må alle være enige om: Den skal og må og bør være hård! Her kan vi ikke nøjes med symbolsk afstraffelse - nej, der må statueres et eksempel! Jeg forestiller mig, at hovedmanden (m/k (det er en gængs forkortelse der betyder "mand eller kvinde") s/h/g/r/b/v/a/m/e/u/a/t/e/h (det er en æh forkortelse som betyder "sort eller hvid eller gul eller rød eller barn eller voksen alle med eller uden adgang til egen have") altså jeg forestiller mig, at han eller hun (osv) bliver råbt an på mindst 1047 forskellige levende og døde sprog, med det ene spørgsmål: Hvorfor?

Og når så vedkommende har svaret, enten "fordi" eller "jeg ved det ikke" eller begge dele, og har sagt undskyld, må vi sammen finde ud af om vi vil straffe eller tilgive. Med andre ord: Om vi vil fortsætte, hvor han (m/k osv) slap, og iføre ham papnæse og narrebjælder og lænker og skralde eller den hvide kåbe, der er syndernes forladelse. Én ting er sikkert: Hvis vi vil straffe den skyldige, når vi finder ham, så får vi et Fandens hyr (apropos kryds- og tværsen - den krævede alt, hvad jeg havde i mig - jeg gruer allerede for imorgen - dér kommer den virkeligt svære, dén for specialister - jeg overvejer at opsiges mit abonnement - jeg lider af begyndende præstationsangst - så hvorfor ikke spare mig selv for dén bekymring - nå, men hvorfor siger jeg nu alt dét - nej, jeg beholder avisen - nej, jeg siger den op - nej, jeg beholder den - ja).

Nå, men efter at have tænkt over disse mange og vigtige spørgsmål, faldt jeg omsider i søvn hen ad morgenstunden, og sov de uskyldiges søvn. Jeg drømte da, at skylden var min, og at jeg gik rundt i en stor ukendt by med papnæse og narrebjælder og lænker (havde jeg også en skralde i hånden?) og tiggede og bad om tilgivelse, men ingen hørte på mig, og dem der gjorde, spyttede på mig og råbte "Fanden tage dig" på 1047 forskellige sprog. Dette stod på i mange årtier (i drømmen), indtil en lille pige omsider forbarmede sig over mig, lod mig tage hende op, lagde sit hoved ved mit bryst og trygt faldt i søvn.

Udlændingene ud!

Forleden dag blev jeg ringet op af et analyseinstitut, som ville vide hvad jeg mente om Folkepartiets seneste forslag om at sende alle udlændinge til Bloksbjerg til Skt Hans. Nå, faktisk stod jeg og var ved at barbære mig, men emnet interesserede mig. Jeg skal her fortælle hvorfor:

Se, Hassan El Houssaini Mohammed Al Zahriri Mohammed Mohammed Mohammed, min ven fra Marokko, tog fusen på mig kort forinden. Det var sidst på måneden, og vi var ærlig talt flade efter at have brugt det meste af vores penge på cigaretter og whisky og nøgne pi´r. Men så var det, at Hassan fik den idé at satse vores sidste 100 kr på Oddset. Han forklarede mig, hvorfor dette var det eneste rigtige at gøre, med andre ord vores sidste chance, ud fra en tanke om, at det han plejede at spise, halal-kød, faktisk er hundedyrt. Han havde fået et tip fra en syrisk ven, og forretningen var stensikker, forklarede han mig.

Som sagt, så gjort. Hassan gik ned i kiosken og satte de hundrede kroner på, at den syriske styrtløber, Bahktar Al Mustafa Hussein Hussein Mohammed Mohammed Mohammed, ville vinde styrtløbet i Sct Gallen næste dag. Eller rettere: Dette fik jeg først at vide senere, da indsatsen var gjort. Hassan kom op i lejligheden med et smørret grin:

- Så er den sag klaret, vi bliver rige, oddsene var gode.

- Men hvad spillede du på? ville jeg vide.

Han fortalte det.

- Er du vanvittig?! Udbrød jeg fortvivlet. - Det er en kendt sag, at Bahktar er en ørn til skak, men ski har han aldrig prøvet. Højst kælket lidt.

- Jamen, oddsene...

Jeg forsøgte at opretholde min hårdt tilkæmpede ro, styre mit temperament, undlade at kaste ham ud af vinduet, da jeg med rolig, dog let sitrende, stemme forklarede ham, at han var for naiv.

- Det er fordi du er indvandrer, forklarede jeg ham pædagogisk. - Du kender ikke de danske forhold. Jeg er dansker. Nu må jeg redde trådene ud. Nå, stol på mig.

Jeg gik altså den tunge gang ned til Ali bin Fattah Mohammed Mohammed Mohammed, ejeren af kiosken, og satte ham ind i sagen, forklarede, at Hassan havde været fuld, da han satsede pengene, og at vi helt oprigtigt ikke anede, hvordan vi skulle klare os uden de 100 kr. Men Ali var hverken til at hugge eller stikke i.

- Forretning er forretning og enhver må svare sit, forklarede han mig. - Desuden drikker Hassan ikke, og han lugtede ikke af sprut.

- Det tror du! Han var stiv! Han kan narre sin egen bedstemor, når han vil! svarede jeg for at vinde tid.

- I skal ikke være så kede af det, sagde Ali så, - det *kan* jo godt være, at Bahktar overrasker. Og så bliver I rige, og jeg fattig. Se det fra den lyse side.

Der var ikke noget at gøre. Vi måtte sulte. For Bahktar meldte afbud til løbet, da han havde glemt, at han havde en aftale med sin kone netop den dag, løbet skulle finde sted. Og vi sultede bravt i de to dage, der var tilbage indtil vi fik løn næste gang.

Se, derfor interesserede damen fra analyseinstituttets spørgsmål mig. Jeg forklarede hende sagen, fortalte min historie fra ende til anden, for derved at motivere hvorfor jeg syntes at det kunne være en særdeles god idé at finde

HUMOR

et andet sted til udlændingene, ihvert tilfælde til Hassan, muligvis også Ali og ham syrereren med tippet. Men da jeg var færdig, efter at have hidset mig godt op, og telefonen var smurt fuldstændig ind i barberskum, og råbte mit: - Ja, ud med dem! opdagede jeg, at forbindelsen var afbrudt og at der kun var en sørgmodig dutten tilbage i røret...

PS I skal være så rigtig hjertelig velkommen!

Odense d. 7. Januar 2005

Kære alle (undtagen George W. Bush, Jesper Klein og min far, som stadig skylder mig 100,- i tipspenge)

I spørger mig i jeres sidste brev hvor humoren egentlig kommer fra. Kort sagt: Hvem opfandt vitserne? Som jeg husker det, var det Gudfader (der jo også har skabt og opfundet så meget andet). Det foregik ved en højttidelig ceremoni i Paradis' mødelokale. Gud sagde: "Så børnlille, jeg, himlenes hersker, mørkets besejrer osv, erklærer herved humoren for indstiftet. Her (Han peger med pinden - dok dok) på tavlen har jeg nedskrevet verdens samlede vitser. Og husk; jeg hører jer i dem. I al evighed!"

Herefter brød vi allesammen sammen i gråd. Kristus trådte frem, og talte på alles vegne, da han sagde: "Fader, det er for meget. Der er for mange. Det kan vi aldrig huske!" Ardor/Satan supplerede: "Nej, vore hjerner er simpelthen konstrueret forkert. Måske skulle jeg prøve..." Kristus: "Nej, lad nu være. Men hvad gør vi? Vær dog barmhjertig, Fader! Bare denne ene gang" "Godt" siger Gud så "jeg sletter denne her...eller, nej, den *er* nu sjov...måske denne...nej, heller ikke..." Kristus: "Bitte!" "Jamen, min søn, det bliver så *kedeligt* uden mine vitser. Kan du måske selv komme på én?" Kristus tænker sig grundigt om. "Tja, hvad med denne her: Der var engang en mand, som hårdnakket påstod, at Gud ikke havde humor. Gud havde prøvet alt, kildet ham under tæerne, åbenbaret ham hvor *sjovt* der faktisk nogle gange er i Paradis osv. Men intet hjalp. Manden sagde: "Gud ler aldrig, så det gør jeg heller ikke. Vig bag mig, Satan!" Da lød Herrens røst gennem mørket til manden: "Jamen, jeg ler ofte. Blot græder jeg over dig, fordi du tror mig så ringe. Se dog på mine Tjenere, ærkeenglene. Det er da til at le sig halvt fordærvet over, når fx Gabriel laver sit "Gud-look-alike"-show. Kan det slet ikke gøre dig glad? Kan det ikke få dig til at smile?" Men manden sagde: "Nej, jeg tror dig ikke. Du er ikke Gud. Min Gud ler ikke." Da skruede Herren bissen på, og sagde: "Ok, jeg troede ikke, at jeg var *så* kedelig. Skam dig. Sandelig jeg skal fortælle dig noget sjovt: Den første gang, du ler, da er du i Paradis." Da lo manden, så tårerne trillede." Gud siger: "Ja, ok, den var da meget god. Men en vits...? Var det en vits?" Kristus siger: "Det er det bedste jeg kan finde på sådan lige på stående fod". Gud siger så endelig: "Godt. Jeg lader nåde gå for ret. I må selv finde på, hvad I vil grine ad. Jeg sletter mine vitser. " Og med en flot håndbevægelse tørrer Han tavlen ren. Alle lo lettet.

Se sådan husker jeg det. Men jeg ønsker det ikke ophævet til et dogme. Ingen tilbedelse fordi jeg her har åbenbaret latterens sandhed. Vi ses. Ha' det rigtig godt allesammen.

Kærlig hilsen fra

Carsten

SFÆRE-MOWSL

Det var en ganske almindelig dag på kontoret. Den Almægtige havde ikke meget at lave, bortset fra nogle enkelte ting, der skreg, og blev ved med at skringe til Himlen. Gud sad med fødderne oppe på bordet og trummede let med fingrene.

- Ska' vi ikke ta' et slag mowsl, sagde Han endelig til sine Tjenere.

- Fin idé, sagde Raphael. -Jeg finder lige kortene.

Raphael gik hen til skænken og rodede lidt i skufferne. - Kom kom, nynnede han let,- hvor er I, jeg katte hitte jer.

Da han endelig havde fundet kortene, spurgte han: - Ok, hvem gir'?

- Det gør jeg, sagde Herren.

Imens havde man på Jorden fået oprettet nogle bøngrupper, og telefonerne begyndte langsomt at kime på kontoret.

HUMOR

- Tar' du den, Herre, så ordner jeg dine kort imens, sagde Gabriel, og blinkede til Raphael.

- Ok.

Herren tog telefonen.

- Ja, det er mig.

- Det er Benny. Vi er altså nogle her, som er blevet enige om, at bede alle tilgive Ardor. Kan du ikke sørge for, at det sker?

- Jo, det var da en fin idé. Han ligger og sover lige nu. Og vi mangler faktisk en fjerdemand. Vi er midt i et slaw kort. De andre Tjenere er ude i et eller andet ærinde, jeg kan ikke lige huske hvad.

Gud lagde røret, og kneb en lille tåre. Han havde sådan savnet sin ældste søn, og nu begyndte menneskene ligefrem at bede for ham. Der var måske en chance for, at han snart kunne vågne.

Han satte sig tilbage til skrivebordet, hvor Raphael og Gabriel ventede utålmodigt. Spillet begyndte. Men hele tiden blev telefonerne ved at kime, og den Almægtige havde svært ved at koncentrere sig. Meget stod på spil. Til sidst opgav de, kort før at den Almægtige var gået bet, eftersom Gabriel havde set Hans Hånd.

- Nej, vi må hellere stoppe, sagde Han, - jeg har ikke tid. Lad os koncentrere os om Jorden lidt. Jeg savner sådan mine børn. Bare de snart kom!

Og de lagde kortene væk, sukkede let, og rettede deres åsyn mod Jorden.

DRØMMETYDNING

Her forleden dag havde jeg en forunderlig drøm. Jeg ved ikke, hvad den betyder, og beder derfor om hjælp til tydningen. Jeg drømte, at jeg blev bragt til Himlen, og at man dér netop var i gang med at opføre en koncert. Bandet, der kaldte sig "Heavens humble wonderboys" bestod af Buddha på bas, Muhamed på mundharpe, Thales på trommer, Moses på mandolin, Paulus på panfløjte og endelig Kristus på klaver.

Bandet var netop ved at varme op, og jeg kiggede mig rundt i salen. Oppe foran scenen stod en flok skrigende teenagere, bagest sad djævlene og kastede med papirflyvere mens de råbte på mere øl. Englene stod roligt midt i salen og ventede, mens de småsnakkede sammen. I æreslogen sad Gudfader den Almægtige og nippede til de forfriskninger hans Tjenere bragte ham. Alle var meget spændte, og generelt herskede der en god stemning.

Så greb Kristus mikrofonen og sagde: "Det første nummer vi vil spille er "All you need is love". Øredøvende bifald. Buråb fra djævlene. Thales slog takten og musikken begyndte. De unge greb sig til hovedet og skreg i jubel og Gud vippede takten med foden.

Midt i salen var englene og djævlene imidlertid ved at komme op at slås. De sidste følte sig provokerede af englenes vinger, som de mente spærrede for udsigten til scenen. "Vi kan ikke se en skid!" råbte de. Englene flyttede sig lidt, men det var ikke nok. "Ska' I ha' smæk?!" råbte den ældste af djævlene og puffede til en høj engel, der stod lidt fra ham. Englen prøvede at hidse ham ned og gøre plads til alle. Så faldt de endelig til ro.

"All you need is love" sang Kristus, og hævdede hænderne og klappede, for at få publikum til at synge med. Alle sang med, djævlene dog lidt stramme i ansigterne. "All you need is love, dididididi, all you need is love!" så vågnede jeg, mens ordene stadig lød i mine øren.

Jeg har forsøgt at få min psykiater til at tyde drømmen, men han siger bare, at jeg skal have noget mere medicin. Er der nogen hér, der kan?

OG DET SKETE I DE DAGE...

Så skete det endelig. Det alle har ventet på med længsel og spænding: Dommedag. I onsdags kaldte Jesus alverden til doms, men før jeg fortæller mere om dét, så lad os lige skruetiden en måneds tid tilbage.

I starten af maj havde jeg et syn, hvori Gud og Jesus og himlenes herskare viste sig for mig i al deres glans. Jesus sad til højre for Gud, og himlenes herskare stod og trippede for foden af tronen, ivrige efter at komme afsted og få

det overstået. Lidt til venstre for tronen stod keruben hensunken i tanker og pudse hornet.

Gud oplod sin mægtige røst og sagde til mig: "Kom herop, så skal jeg vise dig, hvad der siden skal ske! Men først skal vi ha' en lille én. Hvad kunne du tænke dig at drikke? Ambrosia eller nektar?" "Kære Fader" svarede jeg, "det har været et elendigt forår, hvilket du dog ikke skal høre for, men jeg fryser, så jeg vil foretrække en kop varm kaffe". "Sukker og fløde?" "Nej, sort".

Nå, bedst som vi sad og nippede til skænken og rigtig hyggede os, rejser Jesus sig op i al sin pragt og siger: "Sandelig, sandelig, jeg siger eder, den, der ikke hører, har ingen øren, den, der ikke ser, har ingen øjne. Dømmer ikke, at I ikke skulle fare til det onde sted i al evighed, og dér høre tændernes gnidsel. Jeg forkynder eder en stor glæde, thi jeg er kommet med sværd og ild at dømme levende og døde. Frygt ikke, thi hævn er min og min fars. Den, der kender mig, kender Faderen, og vi kender alle. Kujoner! Hyklere! Hvor jeg dog elsker jer! Jeg kommer som en tyv om natten, og ve den, der opdager mig, eller spærrer mig vejen! Den, der får hugget hovedet af, skal visseligen dø! Den, der ikke hører, har ingen øren, den, der ikke ser har ingen øjne, æv bæv. Fra evighed og til evighed. Amen!"

Så sætter han sig roligt ned og drikker videre. Gud blinkede til mig i det skjulte. "Han er god ikke?" "Jo, tak skal du ellers ha'. Har han øvet sig længe?" "I 2000 år. Det er dét, han vil sige på dommens dag. Jeg har selv skrevet teksten." "Flot. Men hvad var det, du ville vise mig?" Gud smørgede ærmerne op, og pegede ud i det fjerne. Dér så jeg en strålende plet. "Hvad er dét?" spurgte jeg. "Tusindårsriget. Vi har bygget på det i, nå ja, tusind år. Helvedes til VVS-arbejde i øvrigt. Vi har lige pudset det hele af en sidste gang, tjekket brolægningen og sådan, og nu er vi klar. Sig mig, hvad ser du?" Jeg skuede ud i det fjerne, men så kun dette utrolige lys. "Kan du ikke zoome lidt ind. Jeg ser så dårligt." Straks zoomede Herren den Almægtige ind på lyset. "Du er Herren" hviskede jeg. "Ja, det ved jeg godt. Sig, hvad du ser!" "Nådige Gud". "Skid hul i nåden, mit barn, hvad ser du? Kom nu". "En by". "Jaeeh... og?" "Et slot". "Og hvem bor i det slot, tror du?" "Jesus, så vidt, jeg kan se".

Så rejste Jesus sig op igen og råbte: "Salig, salig er den som tror, ham skal intet..." "Hold nu kæft, min glut. Din tid skal nok komme" brød Gud ind. "Forkynd dette underfulde syn, som du nu har set til alle, du kender. Jeg er den jeg er, alfa og omega og beta og gamma og en hel masse andet og mere. Så siger Herren, og Herren det er mig. Amen."

Så forsvandt synet, og jeg var igen alene. Men så var det altså onsdag i sidste uge, at det endelig skete. Jeg glemmer det aldrig. Pludselig åbner himlen sig, og ud kommer Jesus og alle de andre, og der bliver en vild tumult. Jesus klapper i hænderne og siger med høj, malmfuld røst: "De, der skal fortæbes bedes venligst stille sig i kø til venstre, og de, der skal frelses stiller sig til højre for mig. Så så nu ingen panik". Alle stiller sig til højre for ham. Jesus smiler genert til skaren. "Njæeh...kan det nu også passe?" siger han "Er der slet ikke nogen som...er der ikke noget I har...hvad med fanden, skal han slet ikke have...?" "Bebe!" råber skaren som med én mund. "Så lad gå da" siger han så.

En tanke slår mig. "Ja, hvad med fanden? Det er da synd, hvis han skal være helt alene. Kan han ikke også komme med?" Jesus klør sig i skægget. "Ved du hvad" siger han så, "det var faktisk en god idé. Hvad siger du, far?" spørger han, og vender blikket mod himlen, som han kom fra. "Ja, genialt! Hvorfor har jeg dog ikke tænkt på dét selv?" Skyen som den malmfulde stemme lyder fra, bliver rød til kanten. "Far..ar!" mulmer Jesus. "Godt!" siger skyen eller Gud, "kom bare herop alle sammen. Her er plads nok!" "Men hvordan skal vi komme op til dig? Vi har jo ingen vinger!" siger jeg betænkeligt til mode. "Jo, det har I faktisk" fniser Gud, og peger med sin skyarm. Vi ser alle ned ad os. Og ganske rigtigt. På ryggen af os alle sammen sidder der et par smukke, hvide vinger. Jeg prøver dem, ude af mig selv af glæde. Først tøvende, jeg flakser lidt et par gange, men så går det ellers derudaf. De andre følger mit eksempel. Kristus griner bredt. Og op mod himlen svæver en hærskere af små lysprikker. Det er os. Vi går ind til den evige salighed. Og det er ganske vist!H

VOLD I TV

Vi har længe haft mistanken. Nu slår forskerne alarm: Børn ser generelt alt for lidt TV. Og kvaliteten af det de ser, når de endelig sidder foran skærmen kan diskuteres. Hvad glæde har de af at se en tyk, gul bamse svanse rundt og sige sjove ting til en kylling, som ikke kan tale? Hvordan skal børnene, med denne åndelige føde, kunne blive lige

så ansvarsbevidste, anstændige og fredselkende som deres forældre?

Børn må konfronteres med verden som den er. Jo mere død og ulykke de ser, jo mere harmoniske bliver de. Derom kan der ikke herske tvivl. Jeg foreslår, at det indskræpes forældrene, at deres børn ser mindst 8 timers splatterfilm, 21 timers gedigen horror, en halv times uddrag fra dagens debat i Folketinget, samt et kvarters autentisk dokumentar fra KZ-lejrene dagligt.

Hvis dette bliver vedtaget, og hvem vil være imod, kan vi måske nå at redde den nye generation. Skrækvisionen er voksne mennesker, der om 20-30 år stadig mindes søndag aften foran TV med varme, fordi forældrene lod stå til, og ikke greb ind i tide. Hvis lille Amanda protesterer, og zapper tilbage på "Os-det´ bare os", trods alvorlige advarsler, hvis hun græder og siger at hun er bange, det bette nøk, bør forældrene uden at tøve give hende en på kassen, også for at vise, at vold ikke bare er for de andre.

Og hvis hun spørger: "Hvorfor skal jeg se det lort? Jeg vil meget hellere lege med dukker." Kan forældrene jo svare: "Sådan er livet. Det er en jungle derude. Det er det, der venter dig. Vi siger det for din egen skyld." Så vil Amanda forstå, at det er i hendes egen interesse at følge med, hun vil takke sine forældre, kysse sømmen af deres klædning, og roen er genoprettet.

Børnene er jo fremtidens bærere. Vort ansvar er stort. Og angrebene på anstændigheden er mange, og de kommer ofte snigende, som en tyv om natten. Se fx på en serie som "Gøg og Gokke". Hvis ikke vi tager vores forholdsregler, ender det med, at børnene sidder foran skærmen og slår sig på lårene af grin over d´ herrers tåbelige, unyttige, og ufatteligt morsomme klovnerier.

Spørgsmålet er: Har børn overhovedet godt af at grine? Findes der undersøgelser om det? Ikke mig bekendt. Men hvorfor også undersøge det, der på forhånd er indlysende. Selvfølgelig er det ikke godt med al denne barnlige, glade latter. Tænk på, at børnene også engang bliver voksne. Vi kan ikke have en generation af uforbederlige grinebidere, der ikke er til at drive ind i en seriøs slåskamp. Det ville blive alt for kedeligt for os andre.

Det det drejer sig om er, at knække børnene så tidligt som muligt. Kvæle trangen til uhæmmet latter og livsglæde i fødslen. Smide barnet ud med badevandet, som man siger. Man må være hård og iskold og afmålt over for sit afkom. Ellers vil de bare bestemme det hele. Trække forældrene rundt i manegen. Stille urimelige krav om ømhed og omsorg, når man måske selv mere har lyst til at fulde sig.

Jeg har sågar hørt om en lille pige, Sofie hed hun, som drev sine forældre fra hus og hjem, bragte dem til tiggerstaven, overlod dem til gribbene, pgra sit uhæmmede forbrug af og stadige krav om nyt og spændende legetøj. Puslespil, krammedyr, Lego, og frem for alt dukker. Når man spurgte hende, om hun ikke led af samvittighedsnag, appellerede til hendes ædlere jeg, sad hun blot på sin bunke af legetøj og svarede med en glad latter. Tidligt afstumpet, tidligt skadet, allerede kold overfor økonomi og penge og politik og krige. Man gysrer, når man hører noget sådant.

Med alt dette in mente kan man spørge: "Er der nogen redning mulig?" Svaret er nej. Børn elsker nu engang komik og klovnerier, selv ikke den strengeste tortur kan ændre på dette. Det kan blive vores allesammens endeligt. Måske vil Gud sende endnu en syndflod, som en sidste, desperat mulighed. Og så vil det være vores skyld. Netop fordi vi var passive, når handling var nødvendig. Håbet er så, at Gud vil finde en tilpas sej vaneforbryder, lystløgner, sadist og kleptomani som, på trods af alle forsøg fra børnenes side på at indføre en vis almindelig glæde ved livet, kan føre menneskets notoriske hang til vold og barbari videre. Men gør det med stil denne gang, og gør det grundigt! Lad den nye Noah bygge en lystyacht med plads til to. Det med dyrene var en fejltagelse. Nogle af dem kalder jo på det bedste i os, kalder på vores trang til at beskytte livet, viser os ubetinget hengivenhed, og ødelægger alt ved at bryde vores ensomhed.

Vid at mennesket altid er sig selv nærmest, at vold altid er den bedste udvej, og at mennesket dybest set er alene. Om ikke andet så kan vi, med TV som formidler, give denne visdom videre til vores børn.

-LØSNINGSFORSLAG

Lad det være sagt med det samme: Atombomber er en god ting. De er nyttige og holder hjulene i gang. Jeg foreslår, at vi fyrer dem alle sammen af til næste nytår. Hvis du, kære læser, er uenig i dette, kan du lige så godt lægge denne artikel fra dig.

Jeg vil gerne selv have et arsenal af ovennævnte våbentype, men har desværre endnu ikke kunnet finde en brugbar opskrift. Kort sagt: Jeg mangler råvarer. Jeg tænker som så: Hvorfor ikke beskytte sig effektivt? Med noget, der virkelig batter? Som afskrækkelse? Jeg ville godt nok være afhængig af pressens velvilje. Det ville kræve et vist PR-arbejde at sprede rygter. Visse kontakter skulle tages. Men så, men så, ve den voldsmand eller plattenslager eller haleneger, der vovede at komme mig for nær!

Det handler om afskrækkelse. Jo mere angst vi kan sprede på denne klode, jo fredeligere får vi det. Det er givet. Det er et faktum. Uden for al diskussion. Så jeg bifalder den stadige forskning i nye og stadig farligere våbentyper. Denne forskning skaber angst, og hvad skulle de ellers lave? Ja, jeg spørger bare.

Atombomber er fremtiden. Og hvem ved, hvad vi ellers kan finde på? Nye biologiske våben? Personligt finder jeg de eksisterende for kedelige. Hvad med noget, med noget mere fut i? En bakterie, der får offeret til at springe i stumper og stykker på tre sekunder? En bakterie, der spredes via tankerne og efterlader offeret rallende, tiggende om nåde? En bakterie på størrelse med King Kong, der dræber alle, uden persons anseelse? Lige for lige?

Min mening er, at vi burde udbygge det danske forsvar til også at omfatte disse våbentyper. For: Kan vi stole på svenskerne? Er nordmændene pålidelige? Er islændingene så fredelige, som de påstår? Jeg spørger, enhver må svare for sig selv.

Det, det drejer sig om er, at overbevise alle om vores gode hensigter. Da jeg var barn, lærte jeg, at man ikke skal gøre noget halvt. Giv dem noget at tænke over. (Med "dem" mener jeg alle, der ikke har dansk indfødsret, alle, der er så dumme at bo andre steder end Danmark, samt dem, der ikke kan 3. Vers af nationalsangen). Jo flere våben, jo stærkere er vi. Og troværdige.

Et andet problem, som falder mig ind, er små pigers ulyksalige hang til snolder. Her slipper min visdom op. Jeg erkender det blankt, siger det uden omsvøb, kan ikke komme udenom: Problemet synes mig uløseligt. Jeg foreslår, at der bliver oprettet en såkaldt "slikkonto" på finansloven eller en offentlig snolderbevilling, med særlig henblik på piger under 8. Hvad så med drengene, kunne man, med rette, spørge? Mit svar er: Det har jeg ikke tænkt igennem. De kunne evt tigge hos deres lillesøster. Men med lempe, med lempe og uden fanatisme.

Bomber og pinocchiokugler: To problemer, der tårner sig op her ved slutningen af det 20. Århundrede. Spørgsmålet er: Har vi visdom nok til at løse dem? Hvem vil påtage sig ansvaret? Vil politikerne, endnu en gang, blot lade sig lede af folkestemninger? Jeg erkender, at det er risikabelt at sætte små piger på finansloven. Mere vil, som bekendt, have mere. Men hvad er alternativet? Nej, det vi har brug for er en bred, langvarig, offentlig diskussion om sagen, så vi ikke forhaster os.

Hvad bomberne angår, forekommer det mig indlysende, at der må ske noget. Kendsgerningen er: Vi må have flere! De økonomiske midler, der må afsættes til dette, er peanuts sammenlignet med førnævnte problem. Og det ville jo være pinligt hvis vi stod i en situation, hvor vi fik brug for dem, og så ikke havde nogen. Eller bare havde lidt småtterads. Men lad os bare tage debatten, i god forståelse og værdighed. Antimilitarister er jo også en slags mennesker. Fredselskende folk har også rettigheder. Krigsmodstandere bør ikke totalt negligeres.

Lad os, her på falderebet, blive enige om en ting: Hvis Dommedag kommer inden nytår, må vi aflyse festfyrværkeriet. I så fald får de små piger heller ikke deres lækkerier. Alene det forekommer mig at være grund nok til at udsætte den. Mit hjerte bløder ved tanken om den deraf følgende lidelse. Tør Gud trodse deres vilje? Har Han det fornødne mod? Skælver Han for konsekvenserne? Derom kan vi kun gisne.

ET LANGT OG LYKKELIGT LIV TIL ALLE!

KØNSPOLITIK

På denne vidunderlige klode findes der, som bekendt, to køn: Mænd og kvinder. De har ikke altid haft det lige nemt, og det er synd, især for mændene, som gennem tiderne har skullet finde sig i gud-ved-hvad fra kvinderne. En pegede i øst, en anden i vest. En ønskede sig kølige omslag om aftenen før sengetid, en anden insisterede på at spise noget med vanilje fra morgenstunden. Og alt det har vi mænd betalt.

Spørgsmålet er: Hvor har vi kvinderne? Hvor har vi mændene? Og hvad med børnene? Har de noget at skulle have sagt? Afgjort nej. Så det lader jeg ligge. Jeg vil koncentrere mig om et forsvar for mænd og kvinder generelt. Jeg vil gøre det med så megen varme og sympati jeg kan mønstre for disse to krigene parter.

Til forsvar for kvinder: Jeg synes, at det er godt, at der findes kvinder. For hvem skulle vi ellers snakke med? Børnene? De har som regel ikke noget fornuftigt at sige. Min lille niece, Clara, kan ikke engang sige "da da" endnu, trods ihærdigt terperi. Jeg ved godt, at mange kvinder er kede af, at de har tykke lår. Men hvorfor er I egentlig kede af det? Jeg kender da mange søde, fede kvinder. Og nogle af dem har mange penge. Har eget hus. Og hund. Fisk.

Nej, det drejer sig om er, at I skal forstå, at I er gode nok som I er, selv om nogle af jer ligner Medusa og har det samme vanskelige sind. Jeg har altid sagt: Det er ikke udseendet, det kommer an på.

Til forsvar for mænd: Her er jeg på glatis. Er i vildrede. Nærmest inhabil. Kan man overhovedet sige noget til forsvar for denne gruppe, der har forårsaget så mange krige? Skænderier? Brok? Uden at generalisere vil jeg sige: Mænd er nogle skvat. Og på det seneste er det endda blevet moderne totalt at underkaste sig kvindernes luner. Hvem tror I egentlig, I er?

Det eneste positive jeg kan finde på at sige om mænd er, at de bliver mildere og klogere med årene. Det er også svært at være en lille dreng, som ikke engang må tyranisere sin lillesøster. Her lægges mønsteret. Er der noget at sige til, at vi er kuede, når lillesøsteren altid får sit lørdagsslik først, når hun piver ved det mindste karatehug, og spiller "den stille tyrann" når man knock-outer hende i ærlig kamp. Jeg vil vove følgende slogan: Rigtige mænd går med stok!

Nu får jeg pludselig lyst til at råbe vagt i gevær: Vagt iii geeevær! Rydr!

Til forsvar for mænd og kvinder: Når en mand og en kvinde flytter sammen, skabes det, der populært kaldes en familie. Familien er et fælles anliggende. Her må alle vise sig fra deres bedste side. Det kan ikke nytte noget, at kvinder altid vil have deres vilje, eller at mænd banker deres koner. Samfundsøkonomisk holder det ikke. Udgifter til indlæggelser, genoptræning, revalidering. Jeg kunne blive ved. For ikke at snakke om det pinlige i at bede om godt vejr igen.

Nej, vold, psykisk eller fysisk, er forkert. Her må loven skærpes. Jeg foreslår, at hver gang en kvinde siger "jeg vil" og stamper i jorden, skal hun trækkes 10 % ekstra i skat. Med renter ville dette blive et betydeligt beløb, og ville, måske, måske ikke, få hende til at tænke sig om. Pengene kunne så bruges til daginstitutioner, så forældrene kunne blive fri for de satans unger.

For mændenes vedkommende bliver mit bud følgende: For hver gang de så meget som rører ved deres kone, skal en ven eller en nær slægtning skydes ned med koldt blod. Det er vigtigt, at det er en han kan lide. Ellers virker det ikke.

Meget kan siges om mænd og kvinder. Problemet er evigt. Hver for sig er de søde nok, men sammen...! Måske ligger svaret i rumforskningen. Hvis man nu sendte fx kvinderne til en anden galakse, ville meget sikkert være nemmere. For deres egen skyld. Så ville der ikke længere være diskussion om hvem der skulle tage opvasken eller lignende bøvl.

Eller måske ligger svaret inde i os: I vores vilje til at elske. Nej, jeg tror personligt mest på det første. Man kunne

evt nøjes med at bringe kvinderne til en anden planet, og så hente dem hjem, når vi savnede dem. Sikken trafik!

JYDER OG KØBENHAVNERE

Igennem længere tid har der hersket strid mellem københavnere og jyder. Jeg vil, som uvildig dommer og fynbo, forsøge at mægle i striden. Jeg har derfor inviteret en repræsentant fra begge lejre, og vil, med deres bistand, forsøge at bilægge uenigheden.

Jeg har valgt at forme mit arbejde som en studie i klinisk psykologi, da det er min holdning, at striden er et udtryk for psykisk ubalance. Derfor må udgangspunktet være psykologisk. Jeg vil iagttage de to ærede herrer, studere deres reaktioner på visse tanker og forestillinger, og derefter stille diagnosen og ordinere medicinen. De to mænds reaktioner vil jeg anføre i parentes. Vi begynder:

Striden mellem jyder og københavnere er det vigtigste samfundsmæssige problem vi har i dag. (Begge nikker.) Shit, det er værre end jeg troede. Det skyldes formentlig jydernes dumhed, deres stivhed, av!, og at de lugter af gylle. (Jyden snuser sig diskret i armhulen). Eller også må vi lægge ansvaret på københavnere og deres opspeedede tempo. Jeg husker et TV-indslag for nogle år siden, hvor københavnere og jyder blev spurgt om, hvordan de helst ville reagere, hvis de blev provokeret. Jyden foretrak en på lampen (jyden smiler) mens københavnere hellere ville klare situationen med en kvik bemærkning. (Københavnere ser overlegent på jydene. Jydens mundvige trækkes nedad.) Så, så, ingen vold. I får penge til en tur i biografen, hvis I kan holde fred. Det er alvorligt dette her. (Københavnere spørger hviskende: "Hvad går der?" Jeg svarer: ""Titanic", "Sophies valg", "Dødens pølse" og "Den dag, Amanda fik et ben galt i halsen, men blev reddet af den vidunderlige lord Chesterfield, som ikke engang krævede betaling III"". "Dem har jeg set" svarer københavnere og pander jydene en. Jyden begynder at græde.) Nå, nå, tag det ikke så tungt. Jeg synes også han er streng. (Jyden snøfter. Han føler sig trøstet. Han ser kærligt på mig. "Skvat!" siger københavnere, og piller sig i øret. "Er jeg vel et skvat?" spørger jydene. Han fedter.) Nej, nej.

Hvor kom vi fra? Nå, ja. Alle københavnere burde indstævnes for Højesteret, anklaget og dømt og henrettet for kronisk mundturbo, skadelig omgang med modersmålet, samt foragt for alle vi andre. Deres lig burde sættes på spyd og stilles i en ring om byen, til skræk og advarsel. Før dette sidste dypper vi dem i tjære og ruller dem i violer. (Jyden nikker bifaldende. Københavneren trækker en kniv. Han bliver aggressiv.) For dævlens skyld, det bliver farligt det her. Hvad skal jeg gøre? (Københavneren truer jydene. Det er ikke mig, han er ude efter.) Pyha. (Jyden fører et automatvåben hen for panden af københavnere. Københavneren sætter sig ind i en medbragt tank. Jyden letter i sit F-16-fly. Københavneren siger: "Three, two, one, FIRE!!!" og affyrer sit Tomahawk-missil. Jyden smider koldt sin biologiske bombe. Københavneren svarer med en atombombe. Jyden affyrer samtlige sine langdistanceraketter, og Jorden går under. "Svin!" udbryder jydene. "I lige måde!" svarer københavnere.) Jeg fornemmer, at der ikke skal ret meget til før situationen løber løbsk. Jeg prøver at mægle. Hvis I nu begge hidsede jer ned, ville vi kunne komme videre i denne interessante studie. Hvis I nu begge stak en finger i jorden, kunne vi blive fri for det pjat. (Jyden ser skamfuldt ned. Københavneren rækker forsonligt en hånd frem. "Undskyld" siger han. Jyden tager hånden og svarer: "Jeg mente det ikke så slemt". Københavneren spørger jydene: "Skal vi ikke gå i byen og danse. Jeg kender et sted med masser af dejlige chicks. Jeg skal nok gemme nogle af dem til dig?" Jyden smiler godmodigt og svarer på sin interessante dialekt, denne drævende, jordbundne, sympatiske mundart: "Jow, jow". De går.)

Der blev så stille. Jeg må prøve at samle mine indtryk. Min konklusion er, at der, når alt kommer til alt, ikke er noget problem. Eventuelle aggressioner kan klares med lidt psykologisk finfølelse. Når jydene blev så vred, og københavnere med, skyldes det ikke at de er dårlige mennesker. Jeg kender dem. Men vi må nok erkende, at man ikke kan overlade vigtige anliggender til nogen af grupperne. Jeg foreslår, at de begge, som grupper betragtet, bliver sendt på ferie et varmt og solrigt sted, hvor man rigtig kan slappe af. Imens må vi fynboer sammen med bornholmene styre tingene. Og hvorfor skulle vi ikke kunne det? Ingen er klogere, mere besindige, mere beskedne end os. Dette være gjort FOR DANMARKS SKYLD.

MEMENTO MORI

Alle mennesker skal dø. Det ved vi. Men indtil nu, er der ingen der har formået at beskrive, hvad der sker efter døden. Det ved vi nu. Eller rettere, jeg ved det, for jeg har prøvet det. Jeg føler det som mit kald, at dele denne erfaring med andre. Ikke mindst for en gang for alle at bilægge alle religiøse stridigheder, forhindre nye korstog, afværge nye religiøse krige, samt at bidrage til almindelig overbærenhed overfor anderledes tænkende.

Se, i torsdags var jeg på vej i svømmehallen, og jeg glædede mig til at svømme mine sædvanlige 837 baner. Jeg er en ivrig svømmer, og ofte har det været denne interesse, der har båret mig igennem livets almindelige bøvl. Desuden er det godt for helbredet. Alt i alt en god, sund ting.

Jeg fik en lille sludder med billetdamen, og vi udvekslede minder om tidligere torsdage, sammenlignede dem med den foreliggende. Efter hendes mening var denne dag noget særligt, hvilket jeg absolut måtte tage afstand fra. Jeg følte, rent intuitivt, at de mindede mistænkeligt om hinanden, men jeg kunne ikke bevise det. Det ene ord tog det andet, og inden længe var vi i totterne på hinanden.

Nå, egentlig var det under min værdighed at diskutere. Så jeg klappede i, rev billetten ud af hånden på hende og skulle lige til at gå ned mod omklædningsrummene. Pludselig skete det: Jeg faldt om, mistede bevidstheden og døde. Det var en sær fornemmelse. Min umiddelbare reaktion var irritation. Jeg har aldrig pjækket fra den daglige motion, og følte dette som et indgreb i mine vaner. Desuden kom det bag på mig. Jeg havde aldrig forestillet mig, at noget sådant kunne ske for mig.

Nå, nøden lærer nøgen kvinde at spinde, som man siger. Jeg så mig omkring for at danne mig et overblik over situationen. Til min overraskelse stod jeg i kø. Også dette ærgrede mig, da jeg jo lige havde gjort det samme i svømmehallen. Foran mig stod flere andre. Jeg hørte den forreste sige: "Jeg er buddhist". En høj mand med skæg svarede: "Så er det Nirvana. Det er lige frem ad gangen, og så til venstre." Den næste sagde: "Jeg er hindu". "Nå, for katten" svarede den høje mand, "så må du hellere se at komme tilbage. Hvis jeg var dig, ville jeg forsøge mig som grib denne gang."

Jeg overvejede. Hvem var denne mand? Det virkede umiddelbart som om han havde magt over tingene. Alligevel følte jeg en vis nervøsitet. De andre virkede så stærke i troen, så afklarede, men jeg havde aldrig troet på noget bestemt. Jeg forudså at dette kunne blive et problem mht min fremtid. Hvad skulle jeg gøre? Skulle jeg forsøge at binde ham en historie på ærmet? Eller skulle jeg gå til bekendelse og erkende min uvidenhed?

Jeg overvejede dette mens køen foran mig langsomt blev mindre. Så så jeg nøglerne. Den høje mand havde et stort bundt nøgler hængende i en ring ved lænden. Jeg lagde mærke til, at han tog en nøgle frem, hver gang den næste i køen forelagde sine tanker for ham. Hvis jeg nu kunne få fat i dem? Jeg besluttede, af mangel på bedre, at forsøge et gammelt trick. Jeg brød ud af køen, fægtede med armene og pegede bag hans ryg. "Se der!" råbte jeg ophidset. Manden så sig tilbage, og vupti gaflede jeg nøglerne uden at han opdagede det.

Måske havde jeg handlet overilet. Det jeg ville var at finde et sted hvor jeg kunne slappe lidt af. Men straks fandt jeg mig i gang med et anstrengende arbejde. Nu kom alle menneskene til mig, og sagde alt muligt om hvad de tænkte og troede. Jeg måtte, for ikke at tabe ansigt, holde gode miner til slet spil. Holde masken. Jeg gik ind på deres mere eller mindre sære ideer, og forsøgte ikke at skuffe nogen. Det begyndte at gå mig på nerverne. Jeg havde ikke forudset de administrative byrder i forbindelse med disse nøgler. Til sidst blev det mig for broget, og jeg besluttede at gøre noget, der kunne lette situationen lidt. "Så er der fri adgang. Sidste mand i er en tøs dreng!" råbte jeg højt så alle kunne høre det. Vild tumult! Køen opløstes og folk væltede frem mod mig, løb mig overende, højt grinende, tilsyneladende lettede. Jeg havde åbenbart sagt de forløsende ord.

Lidt efter var jeg alene. Hvad nu? Jeg kom til at tænke på hinduen, og besluttede at følge hans eksempel. Dog ville jeg helst ikke være en grib. Jeg har altid lidt af højdeskræk. Hvorfor ikke menneske igen?

Næppe havde jeg tænkt dette, før jeg var tilbage i min fødeby. Og her er jeg nu. Den lære, jeg personligt drager af denne oplevelse er, at der faktisk er noget efter døden. Så kan man altid diskutere detaljerne. Næste gang jeg dør, har jeg tænkt mig at prøve med en lille genopstandelse. Og hvorfor ikke? Når Jesus kunne, kan jeg vel også. Eksemplet lokker. Jeg glæder mig især til himmelfarten. Så kan man måske endelig få noget fred.

ET FORSVAR FOR KRISTENDOMMEN

Kristendommen er den hele og fulde sandhed, lad os indledningsvis slå det fast. Skulle du være uenig i dette, vil jeg foreslå dig lagt på hjul og stejle, for således at forsøge at tale til dit højere jeg. Jeg vil i denne artikel forsøge at yde mit bidrag til, at kirkerne bliver fyldt op hver søndag. For det er jo om søndagen at vi kan få syndsforladelse, høre Guds ord, samt blive frelst og derved undgå fortabelsen. Ikke mindst det sidste finder jeg vigtigt, da fortabelsen skulle være rimelig ubehagelig, selv om ingen rigtig kan sige hvordan. Måske er helvede et sted, hvor man altid må gå sulten i seng, eller hvor der altid er kø foran toiletterne. Men lad nu det ligge.

Det det drejer sig om er at skabe en hellig religiøs begejstring, der, hvis vi er heldige, med tiden kan udvikle sig til regulær fanatisme. Og hvorfor så ikke fokusere på det logiske i kristendommen, det, der kan overbevise enhver. Her vælger jeg at investere mine kræfter.

Det centrale i kristendommen er forsoningslæren dvs læren om, at Jesus døde på korset for vores skyld, for at sone menneskenes synder, og for at åbne vejen til himmelen for enhver, der tror. Vi må forestille os situationen nogenlunde således: Gud ser at konkurrenten har vind i sejlene, og beslutter, ud fra rent strategiske grunde, at gøre noget. Men hvad? At skælde djævelen ud, evt inddrage hans lommepege er udelukket. Det har han prøvet, uden held. Hvorfor så ikke sende sin søn til Jorden for at menneskene kan være rigtig modbydelige overfor ham, og så lukke alle, der tror på overgrebenes frelsende natur ind i varmen? Han overvejer for og imod, men grundene for denne plan vejer tungest. Som sagt, så gjort.

For at være sikker på at alle er med på hvad der sker, lader Gud Helligånden befrugte Maria, den til lejligheden udvalgte kvinde, noget ganske enestående og i grunden dybt mærkeligt. Miraklet sker, Maria bliver gravid, og alt går således foreløbig efter planen. Jesus fødes, bliver måske, måske ikke lagt i en krybbe, og den lille knøs er et dejligt, nemt barn, som Maria og Josef er stolte over.

Jesus vokser op og går sine egne veje. Det første tegn på hans unikke selvstændighed ser vi da han skælder de skriftkloge hæder og ære fra i synagogen i Nazareth. Men han nøjes ikke med at brokke sig. Han giver også et bud på en bedre vej. Jesus har begyndt sin gerning blandt menneskene.

Det går slag i slag, menneskene forfølger ham, spotter ham, ligger hindringer i vejen for ham og til sidst korsfæster de ham, helt efter planen. Da Jesus er død og har ligget lidt i graven, beslutter han, at det er tid til at vende næsen hjemad. Altså genopstår han og skynder sig afsted. Efter nogle få svinkeærinder, ankommer han til hjemmet, hvor hans far modtager ham med inderlig glæde og faderstolthed. Alt er gået som det skulle. Det er fuldbragt.

Men hvordan får man nu overbragt menneskene den glædelige nyhed? Jesus må på den igen. På Jorden går der en mand rundt, Paulus, som er godt gal i skralden. Han kan ikke fordrage Jesus og selv om denne er død, bliver han ved med at forfølge ham. Dette må stoppe. Jesus viser sig for ham i et syn mens han sover. Jesus siger: "Hov, kammerat, spis lige brød til. Her forkynder jeg dig en stor glæde og så ligger du bare og driver den af. I virkeligheden er jeg ikke død, jeg genopstod, og frelste således menneskene. Det ville føre for vidt at sætte dig ind i enkelthederne, men det er heller ikke nødvendigt. Bare du tror."

Paulus bliver straks overbevist, og ændrer karakter. Fra at være forfølger, bliver han til forkynder af Jesu' lære. Godt nok må han gætte sig til mange ting, mange detaljer, men i det store og hele er resultatet tilfredsstillende. Et af højdepunkterne i Pauli lære er nadveren. Ved at drikke en tår vin, som i virkeligheden er blod, og ved at spise en lille dims, som skal forestille frelserens kød, kan man opnå tilgivelse for sine synder. Smart, da man så er fri for at sige undskyld til hvem som helst. Et andet højdepunkt er dåben. Ved at sjaske koldt vand i håret på små børn, bliver de delagtige i himlens glæder. Dobbelt smart, da det før i tiden var en gåde for mennesket hvordan man kom ind i det pokkers Paradis.

Den nye lære bliver en succes. Ganske vist ikke lige med det samme. I starten forfølges de kristne, og går således i mesterens fodspor. Men lidt efter lidt får de mere og mere magt, og beslutter, ud fra simpel, sund hævntrang, selv at forfølge alle, der ikke vil bøje sig for kendsgerningerne. For at styrke tilliden til Guds almagt, udvikler dette sig til de noksom bekendte kætterbål og korstog. Herved viser kirken sin store kærlighed til mennesket, idet den, i overensstemmelse med lærens ånd, befrier dem for uønskede elementer. Paradis er således kun for de kærlige og

rene og tolerante.

Alt i alt må vi prise os lykkelige for, at vi har kristendommen, denne klare kilde til sand visdom og frelse. Alternativet ville være, at vi famlede rundt i uvidenhed om tingenes virkelige sammenhæng. I stedet for vores egne sjusserier og forsøg på at leve som fornuftige, anstændige mennesker har vi her et par gedigne mirakler, som vi ikke må prøve at forstå, men som vi skal tro på. Derved styrkes tilliden og kærligheden til Gud. Og ve dem, som ikke tror. De skal snart få kærligheden at føle!

HVIS JEG VAR GUD

Denne gang vil jeg prøve et lille tankeeksperiment: Tænk engang, hvis jeg var Gud. Hvad ville jeg gøre? Hvad ville jeg tænke? Var der noget, der skulle laves om? Var der noget, der kunne forbedres? Gennem tiderne har mange forsøgt at realisere dette. Mange har rask væk proklameret at de var Gud. Den kendteste af dem er nok Jesus, men han er ikke den eneste. Godt nok sagde han det ikke lige ud, men hans efterkommere var ikke i tvivl.

Jeg indrømmer blankt, og jeg siger det uden at rødme: Jeg er ikke Gud. Men tænk nu hvis jeg var! Jeg vil her beskrive hvordan jeg så ville opføre mig.

Hvis jeg var Gud ville jeg for det første græmme mig over, at der var så mange meninger om hvem jeg var. Spørg bare en muslim og en kristen: Inden man ser sig om, har de dømt hinanden til svovlsøen, rejst kætterbål og sunget en salme for min skyld. Det er da kreperligt.

For det andet ville jeg ægre mig gul og grøn over ham Satan, der altid har forsøgt at sætte lus i skindpelsen. Jeg ville straffe ham ved at give ham en halv time i skammekrogen, uden manna, og sende ham tidligt i seng. Hvis han så alligevel loppedede ned til os andre for at få et glimt af festen, ville jeg tænke: Nå ja, hva' faen, her er jo plads nok. "Kom hid!" ville jeg sige til ham og kilde ham på maven, indtil han gav sig og tiggede om nåde.

For det tredje ville jeg ægre mig over den forestilling mange har om mig, hvis de da overhovedet tror på mig. Mange mener, at jeg ville sidde på min trone, kun omgivet af de tolv keruber og en masse lovprisende helgener. Ærlig talt: Det er simpelthen for kedeligt. Hvis jeg var Gud ville jeg sige til de forsamlede: "Er der da for pokker ikke nogen af jer der kan en god, gammeldags vittighed? Det gør ikke noget, at den er fræk". Hvis der så var en der vovede sig ud af busken, og fortalte noget virkeligt morsomt, ville jeg belønne ham med en ekstra velsignelse og tre uger i Paradis.

Det var de rent følelsesmæssige aspekter, der melder sig, hvis jeg var Gud. Men nu, hvad ville jeg gøre? Hvordan ville jeg te mig?

For det første ville jeg holde nallerne langt væk fra Jorden. Sådan at forstå, at jeg ihverttilfælde ikke gad at være menneske. Så hellere sidde på tronen og høre lovsange, selv om det kan virke som et valg mellem pest eller kolera. For hvem siger, at menneskene ville genkende mig? Jeg forudser, at mange straks ville begynde at parlamentere med mig, at omvende mig, eller forfølge mig, bare fordi jeg sagde at jeg var alttings midtpunkt, og at de skulle tage at høre efter.

For det andet ville jeg lukke alle ind i Paradis. Ellers skulle man høre på al den gråd og tænders gnidsel i al evighed. Til at få spat af! Til de værste af mine børn ville jeg sige: "Så pyt da. Men I skylder mig en undskyldning!" Og når de så havde sagt undskyld, ville jeg slagte fedekalven, hvis jeg da havde en, og derefter holde en fest i den smukkeste sal i Paradis.

For det tredje ville jeg ikke være så hidsig med om folk troede på mig eller ej, jeg ville i det hele taget ikke blande mig for meget i mine børns gøren og laden. Jeg ville sige til alle: "Mine børn, gør hvad I vil, men I har bare at være hjemme inden det bliver mørkt!" Og hvis nogle så kom længe inden det blev mørkt, ville jeg bage en kringle og byde dem på et glas portvin, så vi rigtig kunne hygge os.

Men når alt kommer til alt, er det nok meget godt at jeg ikke er Gud. Jeg savner det fornødne overblik. Ofte ville jeg komme i forlegenhed, hvis folk fx spurgte mig om livets gåde, kærlighedens væsen eller kvadratroden af 45559673. Desuden er jeg ikke så stiv i det der med at skabe. Kloder er ikke mit gebet. Jeg er et rent nul til Sole. Universer tør jeg end ikke tænke på.

Nej, vi har jo vores allesammens gode, gamle Gud og Fader. Jeg er sikker på at Han gør det bedre end nogen af os andre ville kunne gøre det. Jeg er sikker på, at Han gør sit bedste. Så lad os elske Ham, som Han er. Og hvis man nu ikke rigtig kan huske, hvordan Han er, så er det sikkert heller ikke noget at være ked af. Så kan man jo bare vente til man møder Ham. Og hvis Han så viser sig at leve op til sit rygte, at Han er godheden selv, så vil Han nok bære over med vores dumhed.

GULDPIGER OG JERNTÆPPER

Da Danmarks guldladies vandt OL i kvindehåndbold i Atlanta i 1996 gik der et sus gennem verden. Måske strakte virkningerne sig endnu videre. Som du måske har gættet, handler denne artikel om fascisme. Jeg kan godt forstå, at der findes mennesker, der vil bestemme det hele selv og have magt over andre. Dette er også min drøm, men indtil videre må jeg selv gå ned med skraldespanden.

Det store spørgsmål er: Kan vi, som mennesker, forsvare eksistensen af totalitære systemer? Kan vi være det bekendt? Har vi spurgt om lov? Svaret giver sig selv.

Tag nu det gamle Sovjetunionen eller Kina. Hvem siger, at russerne, tjetjenerne, kazakhstanerne osv ikke i virkeligheden drømte om at futte kloden af. Så ville meget have set anderledes ud i dag. Men fra vestlig side indså vi det uholdbare i denne strategi (uholdbart i længden), og lagde et maksimalt militært pres på svinene fra øst. De skulle ikke tro, at de kunne være alene om fornøjelsen ved at se raketterne stige til himmels. Visse ting bør deles ved broderligt forlig.

Kina. Jeg har ikke ord for den afsky, jeg føler, når jeg ser Niels Helveg Petersen tone frem på skærmen og kæmpe for demokrati og frihed. Hvad har kineserne gjort os? Hvorfor skal de kinesiske ledere presses til at føre en human politik over for sin milliard-befolkning, når vi ikke engang selv kan garantere vort eget lands beboere eget hospital og 30 ugers sommerferie? Fej for egen dør først, det sagde min far altid.

Eller tag sådan en som Saddam Hussein. Jeg sætter spørgsmålstegn ved vigtigheden i at bombe Irak, bare fordi de vil producere biologiske og kemiske våben nok til at sikre en effektiv udryddelse af alt liv. Jeg mener, noget skal de jo lave. Det kan være, at de keder sig, alene som de er under FN's blokade. Det er et spørgsmål om spænding i tilværelsen. Indhold.

Men måske er det, når alt kommer til alt, alligevel meget godt, at de bliver bombet regelmæssigt. De må ikke være i tvivl om vores grundlæggende venlige følelser. Jeg går ind for, skal vi sige 8000 Tomahawk-missiler, 5 kemiske og 18 atombomber pr uge.

Og hvorfor kun sigte efter deres våbenlagre? Dagligt ser vi irakere på TV, der hylder Saddam i mægtige optog. Bør sådan noget ske ustraffet? Er det ikke vores pligt, som demokrater, at bekæmpe en sådan begejstring? Jeg anklager det irakiske folk for, med vilje, mod bedre vidende, at have ladet sig hjernevaske under trussel om død og tilintetgørelse af en magtgal psykopat, som jeg personligt ville betakke mig for at gå i biografen med. Jeg ville højst vaske op sammen med ham, og under udøvelsen af dette arbejde forklare ham min uendelige sorg over hans ondskab og fald.

Eller Iran. Jeg kan godt forstå de konservative præster, når de forfølger og slår hårdt og nådesløst ned på ethvert tilløb til oprør mod deres magt. Jeg anerkender fornuften i at forsøge at bremse Khatamis svinske snigløb mod vold og død. Jeg accepterer argumentet om, at de menige iranere bare parerer ordre. Sådan har det altid været. Men denne kendsgerning indgiver mig samtidig en følelse af fortvivlelse, som jeg bare ikke kan forklare.

Helt galt bliver det, når vi ser på sådan en som Ulrich Wilbeck. Spurgte han måske folket til råds, da han despotisk,

udemokratisk og med alle tegn på dyb foragt for danskernes dybere sjæleliv dikterede at Anja skulle tage det straffekast? Jeg råbte: "Lad Gitte! Lad Gitte!" Blev jeg hørt? Svaret kender enhver. Naturligvis indgav jeg en officiel klage til Danmarks Håndboldforbund, men også det var forgæves. De svarede med dyb tavshed, hvilket kun bekræfter mig i min formodning om sammenspistheden i elitesport. Enhver dækker over sine egne.

Lad os, som tankeeksperiment, antage at Gitte Madsen havde taget straffekastet. Så havde hun scoret, og vi var allesammen kommet tidligere i seng. Hvad dette fejlgreb har kostet i cigaretter, tyggegummi, afbidte negle og tabte væddemål tør jeg end ikke tænke på.

DEMOKRATIET OG FRIHEDEN LÆNGE LEVE: HURRA, HURRA, HURRA!

DØDEN HAR ORDET

Filosoffer og religiøse mystikere har alle dage skændtes om dette ene: Døden. Hvad er døden? Hvordan ser den ud? Findes der et alternativ? Vi tog ud for at opsøge døden, og fandt ham i et fashionabelt kontorkompleks på Vesterbro, hvorfra han driver sit verdensomspændende forretningsimperium. Da vi trådte ind i lokalene undredes vi over den hypermoderne indretning, ergonomiske kontorstole og –borde, store, mørke glaspartier som man kan se ud fra men ikke ind i, douce farver på væggene, og talrige malerier af Salvador Dali. Deres udsendte følte sig generelt godt tilpas i omgivelserne og da jeg satte mig overfor døden i chefkontoret, og han bød mig på en stor havaneser og et stort krus ufortyndet Stroh-rom, følte jeg mig med det samme afvæbnet af hans diskrete charme. Jeg valgte at lægge blødt ud:

"Knokkelmanden, Det store Intet, manden med leen, kært barn har mange navne. Hvad er hemmeligheden bag din succes?"

"For det første vil jeg gerne lige korrigere dig. Det er længe siden, at vi her i firmaet har brugt leer. Vi har produktudviklet mange gange siden, og nu bruger vi store, 12-cylindrede mejetærskere med 50 m skæreflader. Det gør det hele lidt nemmere. Succes og succes. Jeg kunne personligt godt tænke mig at vinde lidt markedsandele fra vore største konkurrenter, såsom kærligheden og livet, men konkurrencen er benhård. Siden menneskene lancerede ideen om kærligheden og endda kærlighedens Gud, er det gået støt tilbage. Men jeg ved virkelig ikke, hvor de har den tossede idé fra!"

Her udstødte han en gurglende latter, og tog en ordentlig slurk af det glas han havde stående foran sig.

"Men er det ikke lidt trist det hele" spurgte jeg, "tænker du aldrig på de efterladte, og at vi godt kunne fortjene en bedre skæbne generelt, og et liv uden angst for dig specielt?"

"Der er ikke noget at være bange for. Og hvad er livet uden mig? Ok, vi har godt nok måttet markedsføre nogle skrappe produkter, byldepest, Aids og atomkrig, men egentlig synes jeg, at vi er fair. Folk ved hvad de går ind til, når de besøger vor verden. Jeg stikker ikke noget under stolen. Folk véd godt, at de til sidst er nødt til at købe et af vore mange kvalitetsprodukter." Gnæggede han og inhalerede røgen fra sin chillum. Jeg kunne mærke, at vi her var inde på noget, der virkelig interesserede ham, så jeg lod ham tale, og mærkede de første tegn på, at facaden var ved at krakelere.

"Det hele er jo blot forretning. Det skal ikke tages personligt. Vi skal jo alle lev...øh, jeg mener, vi skal jo alle være her, ikke? Og vi bidrager meget til samfundenes naturlige udvikling. Vi sørger for, at det hele går lidt tjept. Folk yder mere, når de har mig til at ånde sig i nakken. Er mere produktive. Der er nu intet så konstruktivt som en lille, hurtig kemisk krig. Det kalder det bedste frem i alle. Og folk sørger for at holde sig fra de store, ubehagelige spørgsmål, såsom om kærligheden måske i sidste ende alligevel er stærkere end mig..." her hostede han nervøst "... og om jeg måske i virkeligheden kun er en krusning på det uendelige lyshav..." her for en trækning hen over hans ansigt, "...eller om jeg alligevel ikke får det sidste ord..." her begyndte han at græde hysterisk og trak en Magnum Colt op af skrivebordsskuffen, satte den for munden, og blæste hjernen ud på sig selv. Derefter rettede han lidt på slipset, rømmede sig og spurgte:

"Hvor var det, vi kom fra? Jeg har lidt travlt. Hvis du har flere spørgsmål, så stil dem lidt raskt."

"Ja, altså, hvordan synes du selv, at det går? Vi er nogle, mange, der egentlig er kede af din store succes. Har du aldrig anfægtelser? Stiller du aldrig dig selv spørgsmål som: Har jeg nogen berettigelse overhovedet som fænomen og realitet i menneskenes verden, er jeg i virkeligheden én stor uhjælpelig fiasko for Gud og mennesker, burde jeg ikke lige så stille forsvinde for aldrig mere at dukke op igen, og frem for alt: Med hvilken ret øver du din virksomhed?"

Døden kiggede paf på mig, og da han så min sorg, stillede han sig ud på gesimsen, sprang ud og splattede ud på fortovet 20 etager under os. Om han nogensinde dukker op igen, det gør han sikkert, så fik han ihvertfælde ikke det sidste ord denne gang. Vi kan kun glæde os til, at en eller anden barmhjertig Gud engang vil rømme kontoret, sætte døden på porten eller i skammekrogen eller et andet dertil egnet sted. Så kan det være, at vi kan have livet i fred.

ABORT OG EUTHANASI

-en videnskabelig analyse

Jeg ser det som min pligt, at tage del i den offentlige debat. Vi står foran vigtige problemer i samfundet, og disse problemer må behandles seriøst. Derfor vil min tilgangsvinkel til abort og euthanasi være strengt videnskabelig. Jeg vil fraråde alle, der ikke har mindst 11, 5 i snit ved en mellemlang eller lang uddannelse at læse dette. I er simpelthen for dumme til at forstå mig. Samtidig må jeg advare alle forhærdede okkultister i at inddrage mine synspunkter i jeres religiøse praksis. Risikoen er for stor, for dette er sandhed.

Jeg vil bestræbe mig for at dele sol og vind lige. Ingen skal kunne sige, at jeg tager parti. Jeg taler som en rent objektiv betragter. Her spiller følelserne en vigtig rolle. Jeg vil præsentere alle synspunkter, analysere Guds væsen, og til sidst frelse verden. Derefter vil jeg se mig om efter et arbejde.

Nok om det.

For abort: Jeg er for abort, fordi det ville være synd for små børn at vokse op i en familie uden kærlighed, uden tøj, og uden at høre Johnny Reimer mindst en gang om ugen. Hvem kan tage ansvaret for et sådant liv? Nej, så er det bedre at de slet ikke får nogen chance. Og hvis abort ikke var tilladt, ville de ulykkelige piger måske opsøge kvaksalvere, kloge koner eller andre uden den fornødne videnskabelige tilgang til afbrydelsen af liv. Synd for kvinderne, og ekstra synd for børnene.

Imod abort: Jeg er imod abort, og jeg vil kæmpe for dette standpunkt, om det så skal koste blod. Nogle gange må man tage drastiske midler i brug for at redde liv. Jeg vil til enhver tid forsøge at mistænkeliggøre tilhængerne, drage deres gode vilje i tvivl, og om nødvendigt tage gidsler. Jeg vil skyde gidslerne ned, et efter et, med to minutters mellemrum, for at overbevise Folketinget om min retfærdige harme.

Det var abortspørgsmålet. Jeg vil fortsætte den videnskabelige linje i det næste problem: Euthanasi.

For euthanasi: At mennesker lider er ulykkeligt. Hvorfor ikke smadre dem helt? Og hvem kan bevise, at der ikke er liv efter døden? Jeg er sikker på, at Gud ser med glæde på denne form for selvmord og mord. Euthanasi burde være en folkesag. Jeg forestiller mig en verden af glade mordere, der slår ihjel med god samvittighed, startende ved lungecancer, og, når vi tager skridtet fuldt ud, endende ved akut øjenkatar. Afskaf lidelsen: Dræb dem, der lider!

Imod euthanasi: De skide tilhængere er Satans repræsentanter, de tænker kun på at synde, fra morgen til aften, fra de slår øjnene op, til de går i seng. Når de siger, at de vil spare nogle mennesker for lidelser, er det kun fordi de vil score nogle grunker. Jeg tænker her på arven. Inderst inde længes de efter at sætte deres møster pistol for panden og trykke af. Mordere! Djævl! Sønner og døtre af Belzebub!

Efter således at have vejet for og imod er min konklusion i spørgsmålet om hvorvidt vi bør forbyde abort og euthanasi et klart og rungende: Måske. Men ikke uden en lang, grundig debat. Denne artikel kan da stå som det forbillede, der oplyser og gennemtrænger uvidenhedens og tåbelighedens tåger. Den kan være ledestjernen for nuværende og fremtidige generationer af tvivlende, søgende, kæmpende mennesker. Den kan danne grundlaget for en ny sekt, hvis hovedbudskab er respekt for liv. Den bør citeres flittigt, helst i TV, og helst med et nærbillede af artiklens forfatter. Jeg er bedst i profil, og kan ikke tåle for skarpt lys. Jeg foreslår en firetimers reportage, med smigrende kommentarer fra mine gamle klassekammerater, der vil huske mig som lidt af en bogorm, og undre sig over min nuværende gode teint. Derudover bør der være konfetti og hurraråb, tre korte og tolv lange. Til sidst vil jeg tungekysse journalisten, og forsøge at få en fræk aftale. Vi kulturbærere må vel have lidt sjov. Eller hva'?

HJERTETS GRØNNE VINGE

Eller

JORDENS SALT

Eller

DEN VISIONÆRE KRAFT HOS FEDTMULE

-om kærlighed

INDLEDENDE KOMMENTARER

Jeg har besluttet, at jeg vil prøve at skrive en artikel om kærlighed. Det er ikke min hensigt, at det skal være en alvorstung sag, skrevet med rynket pande og bævrende stemmeføring, da noget sådant, efter min mening, ligger kærligheden fjernt. Det er tværtimod min erfaring, at kærlighed og humor i den grad er beslægtede, at de næppe lader sig skille ad. Tænk på de kærlige følelser, det lys de største komikere vækker i os; Buster Keaton, Charlie Chaplin, John Cleese eller, for at tage et par hjemlige eksempler, Dirch Passer, Jørgen Ryg, eller mere aktuelt, selv om jeg vil kalde disse komikere for tidløse, Niels Hausgaard, Finn Nørbygaard osv osv. Dette er mine helte.

Jeg har besluttet at gøre indledningen ekstra lang, for at få lejlighed til at glimte med min intelligens, min belæsthed, mit overblik, og for at understrege, det være hermed gjort, at selvforherligelse er slemt.

Altså: Dostojevskij siger...? Marcel Proust fremfører...? Lenin påstår...? Ifølge koranen...? Nej, jeg vil starte et andet sted.

Kærlighed og humor. Kærlighed og smil. Kærlighed og lykke. Kærligheden er det letteste af alt. Og det sværeste. Kærlighed er humor...og dybt alvorlig. Uden kærlighed ville verden måske nok være smuk, men kold, som en diamant i sne.

Har I prøvet denne fornemmelse man kan have, at opleve en kontakt med et andet menneske, en kontakt direkte fra hjerte til hjerte? På tværs af køn, alder, status, race arbejder kærligheden, man kan have denne oplevelse uden på nogen måde at vente den, ja, dens natur er måske netop miraklets. Og dog er den så selvfølgelig. Pludselig er den der, og man er ikke i tvivl.

Det traditionelle, videnskabelige verdensbillede (nu kommer det, pas på!), at verden er opstået ved en mægtig

eksplosion engang for længe siden finder jeg personligt lidt vel dramatisk. Jeg mener, hvordan kan den orden vi kan iagttage overalt i naturen og i mennesket være skabt ud fra et oprindeligt kaos? Hvordan kan naturmæssig og menneskelig skønhed forklares ved en sådan splittelsesmodel?

Jeg tror personligt på, at universet er skabt roligt, i en skabelse fuld af orden, fra det højeste væsen af orden, Gud, skabt gennem æoner. Stille og roligt. Som en stjerne, der langsomt hæver sig over et mørkt ocean. Som en kvinde, der bærer sit barn gennem svangerskabets stille forventning, langsomt danner hun sit barn, føder det og elsker det. Som et stykke kul, der gennem utalte tider presses sammen under bjergmassivets uendelige tons, drages op og lyser i natten.

Jeg tror på, at vi som mennesker bevæger os, vandrer mod et stort lys. Jeg tror på, at vi alle er i samme båd, at ingen skal spildes, at den evige salighed er til for os alle. Men jeg vil ikke opholde mig for længe ved disse tanker. Det er mit mål at skrive en udpræget denne-sidig artikel, og så lade de helt store spørgsmål ligge. For det er jo her, vi er, her, på denne frugtbare, grønne, skønne klode, her, i denne have, som det er vores pligt at få til at blomstre.

Det er min erfaring, at ethvert menneske dybest set søger en mening med sit liv. Og det er min erfaring, at der, selv bag de mest primitive, voldelige, barbariske handlinger, ligger et ønske, en bestræbelse på at leve et meningsfuldt liv. Jeg ønsker at tale til dette punkt i mennesket. Jeg ønsker at tale til det punkt i mennesket, der længes efter kærligheden. For det tror jeg, vi alle har fælles.

Jeg vil håbe, at jeg kan gøre det med en vis humor (nu er stykket snart slut). Jeg bilder mig ikke ind, at jeg når Charlie Chaplins niveau af guddommelig komik. Men jeg vil bestræbe mig for at nå en tone, hvor smilet ikke er alt for langt væk. For jeg tror på lyset i mennesket, tror på, at man når længere med et smil end med tusind siders alvorstung ligegyldighed. Jeg tror på, at Gud i højeste grad har humor, jeg tænker mig, at der bliver leet meget i Paradis. Og jeg tror på at Gud har selvironi. Hvis dette skulle være en fejltagelse, beder jeg hermed om skaberens tilgivelse, og håber, at Han ikke derfor vil overgive mig og denne venligt mente artikel til flammerne.

ABRA EXCORISMUS CATEKISMUS DABRA

Når en tryllekunstner lader sin tryllestav foretage magiske svingninger over sin høje hat (hvorfor lige en høj hat, hvorfor ikke fx en bøllehat?) og derefter (vild jubel) trækker en hvid kanin op af den (hvorfor lige en hvid kanin, hvorfor ikke en sort, eller fx en dåse flåede tomater?) vækker han os til eftertanke.

Når en forfatter starter en tilsyneladende seriøs artikel på denne måde, vækker det læseren til eftertanke ("nå, vandet koger (pligten kalder), men min næse klør, jeg har spildt mine penge (et stik af panik), gad vide hvad der er i flimmeren" osv). Men der er en forklaring. Jeg har tænkt mig, at hovedbudskabet i denne artikel skal være et lynkursus i anvendt hvid magi. Hvid magi er let at forklare. Den er for alle. Omvendt med sort magi. Den er kun for de indviede, er omgivet med et hav af ritualer og tavshed, og fører ingen vegne.

Altså, hvid magi. Hvid magi er det, du gør, når du stikker et fremmed menneske eller en ven et smil. Hvid magi er, når du beder for, at din mor eller far vil få et langt og lykkeligt liv. Hvid magi er, når du pænt gør kassedamen opmærksom på, at hun har givet dig for mange penge tilbage.

Eller hvid magi er, når du beder for fred i verden, eller når du sørger over de kinesiske børnehjemsbørns elendige vilkår og beslutter at gøre en indsats der, eller når du drager på fredsmission i et krigshæret område.

Læg mærke til, at vægten ligger på, hvad *du* gør. Hvid magi går udad mod andre mennesker. Den går fra dig, fra det, du gør, til andre mennesker. Præcis fra dig. Lige netop dig. Som kærlighed. Hvid magi er praktiseret kærlighed. I stort og småt.

Mange længes efter kærlighed. Mange lider under ensomhedens forbandelse. Man tænker: Gid der kom en og satte mig i brand. Men man er altid elsket. Der er altid i det mindste en eller to, der elsker os. Problemet med kærlighedslængsel er alvorligt, men det er et skinproblem. Eller rettere: At længes efter kærlighed er at misforstå kærlighed. For kærligheden starter i os selv. Præcis i dig og præcis i mig. Netop i dig og netop i mig. Kærlighed er det *du* giver. Kærlighed går udad, fra *dig* til andre mennesker.

HUMOR

Kærlighed er lys, den er ren, den er ubetinget (når betingelserne går ind, viger kærligheden), den kan være mellem alle mennesker, den er ukompliceret (kompliceres ved forbehold, begrænsning), den er selvfølgelig og den er universets stærkeste kraft.

Men vi er jo begrænsede mennesker i en begrænset verden (måske). Men den, der elsker, er stor. Den mindste er stor i sin kærlighed, og den største er lille i sit had. Så her er en opgave: Gør din kærlighed så ubetinget som muligt, se dine medmennesker så godt du med din bedste evne formår, se hvor de er henne, hvem de er, hvad de søger, hvad de har brug for, og handl på baggrund af det, du ser. Sådant vil du finde kærligheden. Den er ca. 30 cm fra din næsetip: I dit eget hjerte. Se, dét er magi!

HAR VI EN AFTALE?

Nu har jeg talt lidt om kærlighed. Spørgsmålet er: Har du, kære læser, forstået, hvad jeg har sagt? Eller vil du, når du har læst dette færdig, gribe maskinpistolen og meje alle grønlandske kommunister ned (det pak!), eller rive din kæreste i håret, eller råbe sgu efter naboens kat? Har vi en aftale?

Godt. Det betragter jeg som et ja. Altså, aftalen er som følger (jeg skriver, du skal bare nikke):

Punkt et: Jeg vil elske min næste, som jeg elsker mig selv.

Punkt to: Jeg vil aldrig kæmpe med vold for min overbevisning.

Punkt tre: Jeg vil altid huske at bede mit fadervor *inden* jeg sover.

Punkt fire: Jeg vil aldrig bande, undtagen i nødstilfælde.

Punkt fem: Jeg vil altid sige undskyld når jeg har kvajet mig.

Punkt seks: Jeg vil aldrig, *aldrig* pille næse (når andre ser det).

Punkt syv: Carsten Ploug Olsen er det klogeste, smukkeste menneske, der findes, han har altid ret, og jeg testamenterer hermed alle mine ejendele til hans minde.

Punkt otte: Fedtmule er den største profet, der nogensinde har levet. Alle der er uenige i dette overgiver vi til latteren.

Er det en aftale? Godt. Og jeg checker dig. Og hvis jeg bare så meget som en gang griber dig i...så kommer jeg og kilder, kilder, kilder dig, uden nåde, indtil du retter dig. Forstået?

Kærlig hilsen fra Carsten